

Ariel

In mijn ogen had je eerst
De blonde lokken van Tadzo
Aan het Lido of de beloken blik
Van Marieke Lucas Rijneveld.

Nu sta je vol tattoos,
Je schedel meer geschaafd dan geschoren
En je piercings passen perfect
Bij kraters in een mijnenveld.

Je bent nu pendelaar tussen fake
En 'fuck!' Je flirt zowel met euforie
Als met euthanasie.

Je bovenhelft is gemoderniseerd
Maar je onderste blijft een twijfelaar
Tussen kwispelaar en kietelhaar.

Charlie

‘Mijn lijf is een lijn’.
Je had gemakkelijk zeggen
Terwijl je op de blauwe steen
Van de Scheldekaaien
Pirouette.

Een witte bontmantel, zwarte stelten,
Een blik van vaak aan de oevers staan
Van vuil water:

Tussen begroeide spoorwegrails
En al lang uit gebruik genomen kranen
(Bijna Boeddhistische bidsprinkhanen).

Met Zen, ballet en poëzie als Dada
Heb je mij voorgoed ontvoerd uit het banale.

Mijn plaats is nu aan de kade.
Onrust huist in mij als een made.

Lou

Hoe het gaat? ‘Gezwind bergaf!’

Zijn zachtgekookte koelte.

Het is moeilijk journalist te zijn

Van gevoelens, nieuws te maken

Waar het oude en het afgezaagde

Troef is.

In Brugge (het Mekka

Van de palliatieve zorgen)

Worden zijn ogen troebel.

Hij heeft *le sale ça*

In zijn billen.

Maar is het wel te vinden

In de Braziliaanse zwoelte?

In der amoreuze zone

Aprilse grillen?

Pascal

Ik vond ze eerst maar een wicht:
Niets zeggen, metaal roken
En met lange, exotische vogelpoten
In mijn zetels gaan zitten
En met wat voor een bek!

Nu weet ik dat ze ook lacht.
Sinds ik haar gevoelige plek
Heb ontdekt: de hanigheid van mannen,
De vrouw als lustobject
Komt er meer lente in ons gesprek.

Als we nog vechten is het om te spelen,
Waarbij ik haar strijdlust prikkel
En zij de bokkensprongen van mijn ikken
Zogezegd niet kan pikken.

Mark Kinet